

Prime's Time

Prime's Time

Lotte van den Noort

“And a beautiful world we live in, when it is possible, and when many other such things are possible, and not only possible, but done - done, see you! - under that sky there, every day.”

— Charles Dickens, *A Tale of Two Cities*

ISBN: 9789402136180

© 2015 Brave New Books

Tekst: Lotte van den Noort

www.bravenewbooks.nl

www.facebook.com/lottesbooks

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag veelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook en evenmin in een geautomatiseerd gegevensbestand worden opgeslagen zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

De zoon van Collins

Mijn lange jurk maakte een slepend geluid op de marmeren trap. Ik haastte mezelf naar beneden, waar de bezoekers al druk bezig waren met het bekritisieren van onze wijn en ons buffet.

‘Juffrouw Prime,’ riep een dienstmeisje mij verdwaasd toe, toen ik haar passeerde en haar bijna van de trap gooide met mijn brede rok. ‘Kijkt u toch uit, u bent geen kind meer!’

‘Excuses, mevrouw.’ Ik rende door, probeerde de vele obstakels op mijn pad te ontwijken en toen ik uiteindelijk voor de grote deuren van de balzaal stond, struikelde ik alsnog over de bloemenvaas en viel de zaal in als een volslagen idioot.

Alle ogen waren op mij gericht en ik kon wel door de grond zakken. Een dienstmeisje hielp me overeind, waarbij ze haar dienblad met champagne op een bijzettafeltje moest zetten. Beschaamd streek ik mijn jurk weer glad en controleerde de rok op scheuren.

‘Mijn beste dames en heren,’ zei een zware en brommende stem, waarvan ik wist dat die van mijn vader kwam. Het was de hertog van het Prime landgoed en ik was zijn zeventienjarige dochter. ‘Mag ik u voorstellen aan mijn dochter, Eleonora Prime.’ Ik ving zijn blik en ergens zag ik een spoor van teleurstelling. Ik was al te laat op mijn eigen verjaardagsfeest en dan kwam ik ook nog eens zo binnenvallen. Letterlijk.

De mensen in de ruimte leken echter mijn onhandigheid al te zijn vergeten en gaven me een daverend applaus. Met rode bloesjes op mijn wangen – waarvan sommige mensen waarschijnlijk dachten dat het van de nervositeit kwam, maar waarvan ik wist dat het kwam door het gesprint – begroette ik mijn gasten. Eén voor één. Het leek een eeuwigheid te duren. Ik kreeg complimenten over mijn opgestoken blonde haar, dat goudkleurig leek door de zilveren bloemen die erin waren verwerkt. Ook kreeg ik stapels met cadeaus die de bezoekers op de reusachtige eettafel legden, die de bedienden er speciaal voor hadden neergezet.

‘Geniet u toch alstublieft van ons buffet en vergeet ook niet om eens een kijkje te nemen in onze tuinen, u zult niet teleurgesteld zijn,’ zei mijn vader, toen ik naast hem kwam staan. Losjes legde hij zijn hand op mijn onderrug en trok me iets dichters naar zich toe. Ik kon zijn ogen, die dezelfde lichtblauwe kleur hadden als die van mij, zien stralen toen hij merkte dat de mensen zich leken te vermaken. Mijn vader was een trotse man en hoe hij overkwam naar de buitenwereld was erg belangrijk. In zijn vroegere jaren kwam hij uit een arm gezin, maar hij was zich later gaan specialiseren in rijtuigen en verdiende daar toen flink veel geld aan. De dag dat mijn moeder kwam te overlijden, kwam als een klap in zijn gezicht en hij was nooit meer de liefhebbende vader geweest die ik had gekend. Hij werd trots en afstandelijk. Teleurstelling was altijd af te lezen van zijn gezicht, wat ik ook deed.

‘U heeft het goed geregeld, vader,’ fluisterde ik hem toe. Ik probeerde mijn ademhaling onder controle te houden. Mijn korset zat namelijk veel te strak.

Hij knikte en staarde recht voor zich uit. ‘Dat was een, hoe zou ik het zeggen? Aparte binnenkomst. Doe dat niet nog eens.’

‘Sorry, vader.’

‘Je lag zeker weer te slapen?’ Toen ik niet reageerde, zuchtte hij diep. ‘Benjamin Collins is hier met zijn zoon, Sean.’

Ik keek hem met een geforceerde glimlach aan. Fijn, weer één van de vele mannen aan wie mijn vader me probeerde te koppelen. Het ging niet goed met Prime Factory en het ging niet lang meer duren of mijn vader was failliet. ‘Super.’

‘Gedraag je, Eleonora, voor de bestwil van ons bloed.’

Stijf perste ik mijn lippen op elkaar en keek de zaal rond. Er was zoveel mannelijk gezelschap dat ik niet wist waar ik moest kijken. Ik moest maar geduld hebben. In ieder geval zat ik helemaal niet te wachten op een geforceerd huwelijk.

Na een tijdje vond ik dat ik mijn gezicht lang genoeg had laten zien. Ik excuseerde me bij mijn vader en beende weg naar de tuin. Ik voelde zijn beoordelende blik in mijn rug brandden.

De tuin van ons landgoed was zo immens groot, dat je er makkelijk in je eentje kon ronddwalen. Iedere zomer hield mijn vader een groot gemaskerd bal in de tuin, waar alleen mensen van adel mochten komen. Stiekem was het gemaskerd bal slechts een reden om nieuwe zakenpartners te ontmoeten.

In het midden van de tuin stond een groot doolhof, waarvan de bloemen in het struikgewas in volle bloei stonden. Een aantal gasten liepen over het kasseien pad richting de grote fontein aan de achterkant van het huis, dus ik zorgde dat ik ongezien naar de doolhof kon lopen. Omdat de zon laag aan de hemel hing, lag er een magische sfeer over de tuin. Ik vond het altijd prachtig om rond die tijd van de dag in de doolhof te zijn. Ik kende de gangen uit mijn hoofd.

Er was een keer een dag geweest dat ik als klein meisje rond dwaalde door het struikgewas en niet meer de weg terug kon vinden. Ik had een halve dag lopen dwalen, totdat mijn moeder me uiteindelijk had gevonden. Mijn vader had de plaatselijke politie ingeschakeld om naar me te zoeken. Ze waren kwaad geweest, maar ik kon niets anders zijn dan opgelucht. Ik was erachter gekomen dat, in de tijd dat ik alleen was geweest, ik mezelf nog nooit gelukkiger had gevoeld.

In een vlug tempo beende ik me een weg door de gangen en toen ik uiteindelijk de omgevallen struik zag, begon ik te rennen. Ik was bijna in het midden van de doolhof en daar stond het monument van mijn moeder, midden in een kleinschalige en uitgedroogde fontein. Toen ik de fontein in mijn vizier kreeg klopte mijn hart in mijn keel. Ik wilde mijn hart uitstorten bij mijn moeder en haar vertellen dat ik helemaal niet wilde trouwen. Helaas werd mijn moment verstoord door een gedaante die op het granieten bankje zat, recht tegenover de fontein. Ik kwam abrupt tot stilstand en viel bijna weer op mijn gezicht. Gelukkig kon ik me staande houden met de hulp van een uitstekende doorntak. De gedaante merkte mij op en keek met een geschrokken uitdrukking naar me op. Het was een jongen.

‘Sorry,’ zei hij vlug. Hij stond op en maakte een lichte buiging, waarbij hij zijn hoge hoed even van zijn kruin tilde. Zijn arm sloeg hij elegant op zijn rug. ‘Ik wist niet dat deze plek gereserveerd was.’

Ongemakkelijk frunnikte ik aan mijn jurk, kijkend naar de fontein en mijn moeders monument. ‘Staat u toch op, meneer. U hoeft voor mij geen buiging te maken.’ Toen hij zijn rug rechtte en zijn hoed weer opzette, hapte ik naar adem. Het was een prachtige jongen. Bruin, krullend haar, hoge jukbeende-

ren, een strakke kaaklijn, rechte neus en intens blauwe ogen, staalblauw. Onbewust maakte ik een reverence, waarbij ik mijn jurk lichtjes in de lucht tilde.

Zijn ogen werden groot toen hij me eens beter bekeek. ‘Milady,’ zei hij zacht. ‘Het spijt me dat ik u niet ben komen begroeten.’

Hij wist wie ik was? Natuurlijk wist hij wie ik was, dit was mijn feest. Toch voelde het onnatuurlijk. Ik keek hem aan en schonk hem een lieflijke glimlach. ‘Geen probleem, ik snap heel goed dat een heer als u wel iets anders te doen heeft dan een saai feest bij te wonen.’ Ik stapte naar hem toe en bleef zijn blik vasthouden. Dit was geen natuurlijk gedrag van mezelf, het leek alsof ik naar hem werd togetrokken. ‘Mag ik plaatsnemen?’

‘Natuurlijk.’ Hij stak zijn hand naar me uit en hielp me om te gaan zitten, wat nog een heel gedoe was met al die onderrokken van mijn jurk. Zwijgend nam hij naast me plaats en voor een paar minuten staarden we zwijgend naar het monument. De schemering weerkaatste op het gepolijste steen.

‘U heeft me uw naam nog niet verteld,’ vroeg ik na een poosje. De stilte werd me iets te ondraaglijk. Ik kantelde mijn gezicht een beetje tegen de zon. Van zo dichtbij kon ik het kleine stoppelbaardje van de jongen zien.

Hij keerde zich tot mij en glimlachte, opgelucht omdat ik eindelijk iets zei. ‘Sean Arthur Collins.’

‘O.’

Ja, dat was het dan. Onbewust schoof ik een stukje van hem vandaan. Ik wist niet waarom ik dat deed. Mijn eerste indruk van deze jongen was een goede indruk geweest, maar nu voelde ik afkeer en woede. Nu wist ik weer waarom ik hier was; om mijn moeder te vragen of ze niet een wonder kon verrichten en

ervoor zorgen dat ik mijn eigen man mocht uitkiezen, als ik daaraan toe was.

‘Is er iets mis, milady?’ Zijn stem was zacht en stierf weg toen hij mijn ontwijkende blik zag. Toen sprak hij op een neutrale toon verder. ‘Ik kan de schijn wel ophouden,’ zei hij, ‘maar dat gaat niet in ons voordeel werken.’

Ik knikte. ‘Precies.’

‘We weten beiden dat onze vaders ons willen koppelen. Ik kan u vertellen, ik heb al veel vrouwen voorgeschoteld gekregen, maar ze moeten van goeden huize komen om bij mij in de smaak te vallen. Ik ben erg kieskeurig en weet wat ik wil. Een geforceerd huwelijk kan er bij mij niet in.’

Plotseling was de jongen totaal veranderd. Van een nette, beleefde heer in een jongen met eisen en afkeuring in zijn stem. Mijn bloed begon te koken.

‘Dan hebben we iets gemeen,’ reageerde ik bot. Ik stond op, waarbij mijn rok bleef haken achter het graniet en scheurde. Vloekend – wat totaal taboe was voor een dame – trok ik aan de stof.

‘U heeft bloed aan uw hand.’

Ik keek omlaag en zag inderdaad dat er een kleine stroom bloed uit de palm van mijn hand liep. Dat moest vast gebeurd zijn toen ik me aan die doorntak overeind hield. Pas toen ik het bloed zag voelde ik de pijn. ‘Het is niets.’

Sean haalde een spierwitte zakdoek uit de binnenzak van zijn lange jas en kwam overeind. Zonder te vragen pakte hij mijn hand, wikkelde de doek om de wond en knoopte hem vast. ‘Ik zal niet kijken naar uw rok,’ stelde hij mij gerust.

Ik knikte. ‘Dank u.’

Plotseling werd de lucht donker bewolkt en was er een luide donder te horen, waarna het meteen begon te regenen. Niet

kleine, onschuldige druppeltjes. Nee. Meteen grote regen-druppels waarvan je meteen doorweekt raakte. Een gentlemen als hij was, schudde Sean zijn lange jas uit en hing hem over mijn schouders.

‘Laten we terug naar binnen gaan,’ stelde hij voor. Hij legde zijn hand op mijn onderrug en wachtte mijn reactie af.

Nou, mijn reactie was duidelijk. Ik schudde zijn hand van mijn rug en beende voor hem uit de doolhof uit. Hij moest een sprintje trekken om me bij te houden, waarbij hij zijn hoed stevig vasthield om te voorkomen dat hij zou afwaaien. Het was best een komisch gezicht.

‘Niet te vlug, milady, ik ken de weg niet.’

Ik snoof en stapte in een diepe plas, waardoor het water om me heen danste. ‘Hoe had je gedacht om eruit te komen als ik niet in de buurt was geweest?’

‘Een zorg voor later.’

We renden door, steeds vlugger. Het regende zo hard dat het water mijn haar verwoestte. Mijn speldjes vielen uit en mijn lange, goudblonde haar krulde op mijn rug.

Toen we de doolhof verlieten zagen we alle gasten haastig terugrennen naar het landhuis, waar bedienden stonden te wachten met handdoeken. Ik zag een lange, bleke man met dezelfde haarkleur als Sean. Hij zwaaide naar zijn zoon en Sean rende op hem af, zonder gedag te zeggen.

Manieren van tegenwoordig, dacht ik.

Eenmaal binnen zag ik hem en zijn vader nergens meer. Een dienstmeisje stond ook met een handdoek voor me klaar, maar ik wees haar aanbod af. Ik wilde mezelf terugtrekken op mijn kamer en een boek lezen. Die cadeautjes pakte ik later wel uit of ik schonk ze aan de armere kinderen van de stad.

‘Eleonora!’ Mijn vader kwam op me aflopen met een bezorgde blik in zijn ogen. ‘Alles goed?’

‘Prima, vader,’ stelde ik hem gerust met een bibberende stem. Toen hij mijn jurk zag sloeg hij zijn ogen ten hemel. ‘Nooit kun je ook eens normaal voor de dag komen.’

‘Excuseer me,’ zei ik kil. Ik maakte een reverence en stond op het punt om naar de gang te lopen, maar zijn hand op mijn schouder hield me tegen. Ik draaide me niet om.

‘De jongen heeft zich niet gemeld, maar hij en zijn vader blijven hier de rest van de zomer.’

Het duurde even voordat ik antwoord gaf. Het voelde alsof hij me had geslagen. Ik zat niet te wachten om de rest van de zomer verplicht door te brengen met Sean Collins. Uiteindelijk haalde ik mijn schouders op.

‘Wat u wilt, vader.’

‘Eleonora!’

‘Wat?’

‘Fijne verjaardag.’

Terug naar het verleden

De schemering van de ondergaande zon was verdwenen en duisternis nam het over. Ik zat in mijn moeders fauteuil voor het kitscherige raam waar met mozaïek een tekening van mijn moeder en mij in was gemaakt. Het regende nog steeds en de dikke druppels maakten een kletterend lawaai op het glas. Het enige licht in de kamer kwam van de brandende kaars, die naast mij op het nachtkastje stond. Roet steeg op naar het plafond, waar al talloze zwarte vlekken van aangestoken kaarsen te vinden waren.

Het boek dat ik in mijn handen had was versleten van het vele malen lezen. Als een klein meisje vond ik het al fantasistisch. *A Tale of Two Cities*.

Soms voelde ik me net als Lucie Manette, alleen dan zonder haar Sidney. Sidney stierf dan ook uiteindelijk en waarschijnlijk stond er net zo'n ongelukkig lot op mij te wachten.

'Lees je nu alweer in dat boek?' Mijn vader stond in de deuropening. Zijn kamerjas was netjes geknoopt en hij had nog steeds zijn hoge hoed van die dag op zijn hoofd. Ik draaide me om in de fauteuil en staarde hem glimlachend aan, terwijl ik het boek in de lucht stak.

'Mijn favoriet.'

'Je moeder was er gek op.' Hij liep naar me toe en leunde op de leuning van de fauteuil, die kraakte onder zijn gewicht. 'Ik mis haar nog steeds, elke dag.'

Ik staarde verdrietig naar het boek en legde het netjes op mijn schoot, alsof het breekbaar was. 'Ik ook, vader. Altijd.'

Mijn vader zag er overwerkt uit. Hij had zware wallen en zijn rimpels leken dieper in zijn gezicht te liggen. 'Probeer het alsjeblieft met de jonge Collins,' smeekte hij me. Wanneer hij het op zo'n toon vroeg, wist hij dat ik niet kon weigeren. Het was *de lieve vader manier* van praten, de manier die mij, als dochter zijnde, door merg en been ging.

'Ik zal het proberen.'

'Mooi.' Hij klonk tevreden, iets wat ik niet vaak meemaakte. 'Benjamin zegt dat hij ons morgen samen met zijn zoon vergezelt aan tafel tijdens het diner. Dan kan je kennis met hem maken.'

Het besef dat mijn vader nog niet wist dat ik Sean al had ontmoet drong nu pas tot me door. Ik zweeg en knikte. 'Uitstekend. Ik zal mijn best doen om er op mijn best uit te zien.'

'Dat gaat wel goed komen, je bent een mooie, jonge vrouw.' Toen staarde hij naar mijn hand waar nog steeds de zakdoek van Sean omheen zat gebonden. Vragend trok hij zijn wenkbrauwen naar me op. 'Wat heb je daar gedaan?'

'Gesneden aan een doorn in de doolhof.' Ik haalde mijn schouders op. 'Het is al goed, vader. Eén van de dienstmeisjes heeft het verbonden.'

'Gelukkig maar.' Hij stond op en liep terug naar de deur. Nog net voordat hij hem sloot, keek hij nog één keer naar binnen. Toen zei hij: 'Je lijkt zoveel op je moeder. Ik mag misschien af en toe wel streng overkomen, maar dat doe ik voor je eigen bestwil. Ik ben enorm trots op je, Eleonora.'

Ik slikte en voelde iets achter mijn ogen brandden. 'Dank u, vader.'

Hij glimlachte. ‘Verwissel je zo in je nachttjapon? Die jurk kan de brandstapel op.’

De volgende dag was het gestopt met regenen. De zingende vogels op mijn balkon hadden me gewekt uit een droom die ik me met moeite kon herinneren. Ik weet wel dat die droom me uit de werkelijkheid had gehaald en ik me gelukkig had gevoeld. Mijn moeder was daar en die dromen waren de fijnste die er waren.

Ze was gestorven aan een onbekende ziekte. Zelfs de beste doktoren uit het land konden geen diagnose stellen.

Met een stekend gevoel in mijn hart trok ik een dun wit jurkje aan. De dienstmeisjes zouden me later toch wel verkleeden. Dat korset was onmogelijk om zelf aan te trekken.

Ik graaide mijn boek van het nachtkastje en opende de balkondeuren. Ze gingen met een licht gekraak open. De scharnieren waren niet meer wat ze geweest waren. Ik stapte naar buiten, waar een aantal antieke stoelen stonden om in het mooie weer lekker op te zitten. Eenmaal zittend sloeg ik het boek open en wreef de slaap uit mijn ogen. Veel kon ik niet lezen want ik werd gestoord door een geluid vanuit de tuin, waarop mijn balkon uitzicht gaf.

Dienstmeisjes renden de tuin in, naar het open veld waar je goed croquet kon spelen. Ze plaatsten kleine bogen van hout en gingen toen tegen de lijn van het veld staan. Vanuit mijn ooghoeken zag ik dat iemand het veld betrad. Mijn vader liep met een zware tas naar het veld. In de tas bungelden mallets. Toen zag ik dat er nog iemand bij was. Het was Sean en hij droeg een petje, net als mijn vader. Zijn nette pak had plaats gemaakt voor een chique jasje en een nette pantalon. Ik hoorde

ze iets naar elkaar roepen. Onbewust sloeg mijn hart een slag over.

Heel de wedstrijd croquet gluurde ik over mijn boek heen naar de twee mannen. Ze leken erg goed met elkaar over weg te kunnen, manieren waren bij beiden te vinden. Maar zo was mijn vader, hij deed zichzelf altijd voor zoals de ander van hem verwachtte dat hij zich zou gedragen.

Toen de wedstrijd voorbij was, begonnen de dienstmeisjes met het opruimen van de mallets en hielpen ze Sean met zijn tas. Ik dook net op tijd weg toen hij naar mijn balkon staarde met een frons op zijn voorhoofd. Zijn bezwete, bruine haar krulde tegen zijn slapen.

‘Milady?’ riep er iemand vanaf de gang. Er werd op de deur geklopt en ik haastte me naar binnen.

‘Binnen!’ riep ik net iets te hard.

Een klein dienstmeisje kwam de kamer in en sloot de deur achter zich. Over haar arm hing een lange en prachtige jurk. ‘Ik zal u maar eens helpen met aankleden.’ Ze maakte een reverentie.

‘Dat heeft geen haast, hoor,’ lachte ik haar vriendelijk toe, nog steeds met een snel kloppend hart. ‘Ik ben toch net wakker.’

‘Uw vader heeft me gisterenavond verzocht om ervoor te zorgen dat u er optimaal uitziet vandaag.’

Ik rolde met mijn ogen en hoopte meteen dat ze het niet had gezien. Het was niet netjes als een vrouw om met je ogen te rollen, zelfs niet in het bijzijn van een vrouw die lager dan je stond. ‘Prima,’ zei ik quasi vrolijk. ‘Doe wat u wilt.’

Ze liep naar me toe en hielp me uit mijn witte jurk. Daarna stak ze voor het gemak mijn haar op in een losse knot en pakte ze het korset van het wandrek. Het aantrekken van de lussen

was het pijnlijkst. Het voelde alsof alle lucht uit mijn lichaam werd geperst. Wie die dingen ooit had uitgevonden kon van mijn part de pot op.

De jurk die het dienstmeisje me aantrok had een smaragd-groene kleur. Ik vond hem prachtig. ‘O, deze staat schitterend bij uw ogen, milady,’ zei ze enthousiast, terwijl ze me lange handschoenen aantrok. Ze hielp me naar mijn kaptafel, waar ik met moeite plaatsnam op de kruk. ‘Hoe wilt u uw haar hebben?’

‘Kiest u maar wat vandaag,’ zei ik terug en ik rechte mijn rug.

Ongeveer een half uur later zaten er zo ontzettend veel speldjes in mijn haar dat ik dacht dat heel de markt van spelden was opgekocht door mijn vader. Ze waren prachtig, daar niet van, maar ik hoopte dat het er niet te overdreven uit zou zien. Het dienstmeisje had mijn haar losgelaten. Het krulde in gouden lokken over mijn schouders tot aan mijn heupen. In het midden zat een strakke scheiding.

‘Als u mij nog nodig heeft vandaag dan hoor ik graag van u,’ zei ze, terwijl ze voor de laatste keer een reverentie maakte. Achteruit liep ze de kamer uit, om mij vervolgens alleen in de stilte te laten zitten.

Ik draaide me om naar de spiegel en bekeek mezelf eens van dichtbij. Mijn vader had gezegd dat ik op mijn moeder leek en nu ik eens goed van dichtbij keek, had ik inderdaad haar fijne trekjes. Behalve mijn ogen, die waren dezelfde kleur als die van mijn vader. Mijn moeder had groene ogen gehad, net zo groen als mijn jurk.

Altijd had ik mezelf al afgevraagd waar ze was opgegroeid. Ik weet dat ze net als mijn vader uit een arm gezin kwam. Beiden hadden ze heel hun leven in Londen gewoond. Mijn vader

was niet zo snel iemand van het verhuizen naar een andere stad en daarom woonden we nu nog steeds in Londen, de stad waar ook mijn hart lag.

Plotseling wist ik wat ik wilde doen vandaag. Ik wilde de buurt bekijken waar mijn moeder was opgegroeid. Op een drafje liep ik mijn kamer uit en vroeg aan het eerste dienstmeisje dat ik zag om een rijtuig voor me klaar te zetten. Niet veel later zat ik samen met haar in het rammelende ding, op weg naar de buurt waar mijn ouders waren opgegroeid.

‘Wat moet u toch in zo’n buurt?’ vroeg ze voorzichtig toen we over een hobbelig pad reden, vlakbij onze bestemming.

‘Gewoon nieuwsgierig,’ reageerde ik afwezig, starend uit het raam. Ik kreeg geen reactie, blijkbaar keurde ze dit af, niet wetend wat mijn vader ervan zou denken.

De koetsier beval de paarden om te stoppen en hielp me uit het rijtuig. ‘Ik zal hier op u wachten,’ beloofde hij, waarna hij ook het dienstmeisje hielp om uit te stappen.

Zwijgend liepen we door de drukke straat van Londen. Er was een markt gaande en overal om me heen zag ik leuke kraampjes en interessante dingen die ik wilde hebben. Een kraampje verkocht haarspelden en andere accessoires. Ze waren aan de prijzige kant en ik zag dat mijn dienstmeisje ernaar staarde.

‘Ik moet twee jaar werken voor een set oorbellen,’ zuchtte ze. Toen ze zag dat ik haar vragend aankeek, werd ze zo rood als een tomaat. ‘Ik wil totaal niet zeggen dat uw vader mij te weinig betaald, denkt u dat alstublieft niet.’

Lachend schudde ik mijn hoofd. ‘Dat dacht ik ook niet. Ik dacht alleen waarom het leven zo oneerlijk in elkaar zit. Wil je die oorbellen hebben?’

Haar ogen werden groot en ze staarde naar haar handen. 'Nee, dank u. Dat is een erg lief gebaar.'

'Echt, ik zou graag willen dat...'

'Amanda?' Een vrouw pakte me vast bij mijn handen en staarde verontwaardigd naar mijn gezicht. 'Ben jij dat?'

'Eh, sorry,' zei ik ietwat ongemakkelijk. 'U heeft iemand anders in gedachten.' Plotseling drong het tot me door dat de vrouw mijn moeders naam had genoemd. Ik pakte haar handen en bekeek haar gezicht. 'Wie bent u?'

'Het spijt me, maar ik dacht dat ik u kende,' verontschuldigde ze zichzelf. 'Mijn naam is Beatrice Olivier, ik was een jeugdvriendin van Amanda, maar ik heb haar al in geen jaren meer gezien.'

'Mijn moeder heette Amanda,' gaf ik toe. 'Misschien hebben we het over dezelfde persoon. Ik ben hierheen gekomen om meer van haar verleden te ontrafelen.'

'Amanda Heart?' vroeg de vrouw voor de zekerheid. Toen ze zag dat ik knikte verscheen er een glimlach op haar gezicht. 'Ach, kind. Wat lijkt je sprekend op haar. Geen wonder dat ik je met haar verwarde.'

'Kunt u mij en mijn dienstmeisje misschien wat meer van haar vorige leefomgeving laten zien?'

Ze fronste haar voorhoofd, alsof het antwoord al lang duidelijk was. 'Maar natuurlijk, kind. Wat is je naam?'

'Eleonora Prime.'

Verbazing trok over haar gezicht. 'Dochter van Eduard Prime? De hertog van het landgoed Prime?' Toen ik weer knikte maakte ze vlug een reverence. 'Milady.'

Ik maakte ook een reverence voor haar en stelde haar mijn dienstmeisje voor.

‘Nadat uw moeder is vertrokken uit de buurt heb ik nooit meer iets van haar gehoord. Ik wist niet dat ze met een rijke hertog was getrouwd, groot gelijk geef ik haar. Dit is niet het leven dat je wilt.’ Ze liep pratend voor ons uit en ik gaf mijn ogen de kost.

Het was een arme wijk en veel kinderen en volwassenen zaten buiten op straat in een stoeltje te kijken naar de voorbijgangers of schooiend om geld. Beatrice sloeg een straat in, waar een klein klokkenwinkeltje op de hoek zat. Ze stopte voor de winkel en staarde door het raam.

‘Dit was vroeger uw moeders winkel,’ vertelde ze. ‘Nou, niet die van haar, maar van haar ouders. Ik heb haar ook hier leren kennen, toen een hangertje van mij kapot was gegaan. Het was me erg dierbaar.’

Onbewust dacht ik terug aan mijn favoriete boek, die ook voor mij een erg waardevolle betekenis had. ‘Kunnen we naar binnen?’ vroeg ik nieuwsgierig. Ik zette mijn handen tegen het glas en tuurde de winkel in. Er zat een oude, slapende man achter de toonbank.

‘Natuurlijk, de winkel is gewoon geopend. Ik weet niet of u het doorheeft, maar de man achter de balie die u ziet is waarschijnlijk de vader van uw moeder.’

Mijn hart sloeg een slag over en diep vanbinnen vroeg ik me af waarom mijn moeder nooit meer had verteld over haar verleden. Nu ik erover nadacht had ik nog nooit haar kant van de familie gezien. Mijn ogen gleden naar de vele klokken die in de winkel stonden.

‘Milady?’ vroeg mijn dienstmeisje. Toen ik me naar haar omdraaide schonk ze me een zenuwachtige glimlach. ‘De heer achter de balie staart naar u.’